11de Jaargang — Curaçao den 24n. Maart 1894 — N° 534

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling. Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0,25. Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra. Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti. Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja. Un number so fl. 0,25. Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50. cada regel mas fl. 0,07½.

PASCHEN

Welk een reine, heilige vreugde wekt dit woord in het hart van den geloovigen christen. In de laatste dagen volgde hij in den geest het bloedig spel der beulen met het onschuldig Lam, dat tot heil der menschen geslachtofferd ging worden. Hij volgde den lijdenden Meester naar Golgotha en was daar de droevige getuige van zijn doodstrijd en sterven. Met een beklemd hart keerde hij van de strafplaats terug, waar Hij die het leven is, den dood was ingegaan.— Doch zie! daar glanst het Paaschmorgenlicht! Met bovenaardschen glans omtogen rijst de Christus op uit zijn graf; de dood heeft zijn prooi terugegeven en een zegelied klinkt over de aarde: een jubelzang ter eere van Hem, die zegepralend ten leven opstond.

Het feest der Verrijzenis!

Hij die het leven is, had de koude doods over zich voelen gaan op het kruis, en was in de stilte van het graf verborgen, gehuld in het lijkkleed waarmede de eerbiedige liefde der zijnen hem gedekt had. Maar zie! Daar wijkt de grafsteen op zijde, daar ligt het lijkgewaad ineengerold. Hij is ontwaakt uit den dood en sterft niet meer. Glansrijk en schitterend is het heilig lichaam des Heeren, stralend van hemelsche majesteit, gekroond omdat het geleden heeft. Wat stormen van laster en nijd en wraakzucht daar kampten tegen den aanbiddelijken persoon van den Godmensch, wat wateren daar nederstorten over Zijne ziel en haar met bitterheid verzadigden, wat ellende en verlatenheid, duisterder dan de nacht, Hem bedroefden, dat alles is voorbij. Christus leeft, en de nacht is voorbij, en de stormen zwijgen en de vreugdeolie is over Hem uitgestort in plaats van bitterheid. Hij is verrezen om niet meer te sterven. De dood en wat haar voortbracht, de zonde, en wat zij baarde, smart en pijn, zij liggen allen verslagen onder de banier van den zegenpralenden Verlosser. Straks nog was die roos met harde doornen omkranst; werd zij van den stengel gesneden en vertrapt en met eigen bloed geverfd. Maar die doornen werden tot een gloriekroon, schitterend om de goddelijke slapen, en die goddelijke roos, opgebeurd en tot een nieuw leven verwekt, bloeit in onverwelkbare schoonheid. De vonkelende stralen, die uit de H. wonden schieten, en de onsterfelijkheid, die voortaan het deel is van den Verrezene, en de oogverblindende glans waarvan Hij schittert, dat alles werd geboren uit Zijn Bloed en wonden, uit het kruis en den dood.

Het feest der Verrijzenis.

Daar was een doodslaap gevaren over het menschdom, sedert zij, die de moeder der levenden heette, Eva ons aller vader tot den dood bracht, daar lag een koude over het menschdom uitgespreid; en het graf, waarin de erfschuld den mensch had geworpen, had hij door zijn eigene misdaden met een zwaren steen gedekt, dien hij er onmogelijk kon afwentelen. Die steen was te groot voor zijn natuurlijke krachten. Geen leven, geen schoonheid was er meer in de ziel van mensch en geen bloei; het was daar nacht, en de duisternis der zonde en de stormen der harstochten heerschten. Maar ziet, de Godmensch sterft, verrijst en verlost den mensch. Jesus verrijst tot het leven, verrijst tot onze rechtvaardigmaking, gelijk Hij was overgeleverd om onze misdaden. Hij wentelt den steen van den ingang des grafs en opent ons den uitgang uit het graf der zonde. Hij verrijst, het hoofd, en in Hem al Zijne ledematen. Het kleed der glorie dat zijn lichaam omgolft is, wat het lentekleed is voor de natuur, voor ons een beeld der hoop en een onderpand. Ja ook wij hopen. Opgewekt ten leven door Zijn dood en verrijzenis, hebben wij het leven der genaden, verhopen wij het leven der heerlijkheid. Eenmaal heerschten de zonden en met haar de dood; maar waar is nu hunne overwinning, hun prikkel tegen hen die met Christus zijn vereenigd? Zij die met Hem verbonden blijven, sterven niet meer. De zoetheid des levens, des vredes, der hoop, heeft de bitterheid der zonde vervangen; in Christus triomfeeren Zijne verlosten.

Alles leeft, alles is verrezen: de natuur tot haar leven; de mensch, koning der natuur tot het leven, dat de natuur niet geven kon, en Jesus, de eersteling der schepselen, tot de onsterfelijkheid.

Schenke ons de verrezen Verlosser, dat wij ook eenmaal daarin deel hebben.

ONTWAPENING?

De Rijkskanselier Caprivi heeft in 1893, ter meerdere beveiliging van het duitsche Rijk tegen wapengeweld, derhalve tot meerdere bevestiging van het Keizerrijk, de als dringend noodzakelijk voorgestelde vermeerdering van het staande leger verkregen .... Zal het nu daarbij blijven? Of zal over enkele jaren opnieuw van de allerhoogste zijde herhaaldelijk een beroep op de vaderlandsliefde der Duitschers worden gedaan, om alweder eenige tienduizenden mannetjes aan het effectief van het leger toe te voegen.

FEUILLETON.

Un cajita di nitro glicerina

Ja klok a bati pa segunda vez, ora mi a yegá na estación di ferrocarril, den un temperatura di nada menos coe 10 grado den sombra, coe te hasta mi oréanan cubrí coe mi sobretodo; aceleradamente mi a drentá den vestibulo i coe un ansia nerviosa mi a gritá "*Hereenveen, Segunda.*

Pa economia mi tabata viajá di segunda clase — un clase mucho alta ainda, según opinión di mi muger.

—"P' aljá bandá," un voz a contestá mi. Coe instancia mi a volvé repetí. "*Heerenveen, segunda*.

—"Bo tin di apresurá bo un poco," e voz dici coe un tono di amonestación.

Na e momento aljí, un figura koe a volvé desaparecé en el acto den e tumulto di gente, a pasá bai coe mi.

"En coche," a respondé distintamente fô di riba perrón.

Pa mi a purá drentá más liger, mi a boelá un muchá vendedor di lucifer, i bao di imprecación i maldición dje furioso joven negociante i di toque di despedida, nan a hincá mi den un coupé, camina mi a colocá mi na toer mi comodidad, ora justamente un señor largo, aparentemente e mes figura koe awor poco nomá a pasá bati coe mi, a drenta e coupé, caí sinta mi delanti sin papiá un palabra. Porta a dal duroe cerra, e locomotor a gritá anunciá koe él ta bai."

¡Querido, pacifico lector! ¿Bo por a yegá di haljá bo, un anochi di invierno, coe grandi cantidad di biljete di banco den bo sacoe, sintá solito den un coupé delanti di un homber desconocido, forzudo? Anto bo ta comprendé, cuanto cos a pasá den mi cabez.

Mi a envolvé mi bon den mi sobretodo i mi a bajá mi sombré tapá mi cara. Cada instante koe mi a sacá punta di mi wowo mirá, tabata figurá mi koe su vista tabata duroe clavá riba mi.

— "Cieloe santoe, si e extrangero aljí," asina mi dici den mi mes, temblando manera vara verde, "si e extrangero alji por soponé......si acaso él sabi koe. ...¡Bah! locura.

"Ma si acaso él sabi kiko mi tin den mi sacoe i koe ta justamente p'esai él a bini mi tras den e coupé oscuro....ta mas koe locura corda un cos asina," mi dici den mi mes pa tranquilizá mi. D'alji mi a volvé halá den mi hoeki ganjá manera mi kier droemi, ma coe raboe di wowo mi tabata tené e homber sospechoso na vista.

Mi no sabi ta di ki modi, ma toer atentado imaginable di asesinato i di kitá cabez di hende, publicá te hasta awé pa toer periódico posible, toer horror, abominación koe ta adorná procedimiento criminal, toer a presentá di repente na mi memoria, di modo koe esai a proporcioná mi, efecto di un lectura mui atractiva haci duranti viaje.

Cada vez koe mi a hizá mi cara busquéle pa mirá, mi tabata topá coe su wówonan di candela duroe fijá riba mi. Porfin mi no por a soportá más; mi a resolvé di cabá un cuenta. Mi a reuní toer mi ánimo i sin papiá un palabra mi a keda ta mirá á través djé vidrio helado den e oscuridad nocturna, ta contemplá tristemente e paisaje triste é inquieto, toer cubrí coe nieve.

—"Parcé bo no por pegá sonjo," e desconocido a coeminsá di golpi i su wowo di man robés tabata corta candela manera un punjal.

—"Mi no tin sonjo," mi a respondé sin miedo, "ma frío" — manera tabata realmente.

—"Esai ta bini di frío," él dici amigablemente, "p'esai uu glas di vino Oporto ta un medio excelente, principalmente él dje clase koe mi tin aki cerca mi. ¿Bo ta hiba di gusto di acepta un glas?" Y na mes momento él a sacá dos glas chiquito i él kier a basjá pa mi.

Coe ansia mi a keda ta miréle; mi a palidecé.

—"Gracias; mi no tin mester di bebida pa haci mi droemi."

Asina mi a biséle literalmente. Lo horrible di mi situación a presentá distintamente na mi vista ¡Ha! él kier a atolondrá mi coe hatchi, doená mi un narcótico pa kitá mi for di camina. Ma mi tabata alerto. Kende sabi si no ta bata un veneno.

Atrobé mi a keda ta miréle coe un vista penetrante: tan penetrante, koe aparentemente él no tabata satisfecho.

Si, e homber aljí a proponéle di atacá mi — esai mi ta mirá awor coe sobrada razón.

—"¡Pará bo clá den mi sacoe!" mi dici coe un energia envidiable. Mi a lanzá e atrevido un mirada aniquiladora i pa hací un demostración pa por inspiréle algún respeto i salvá mi vida probablemente, mi a sacá un pistol chiquito, koe mi ta cargá como medida di precaución, i coe un firmeza significativa mi a hinquéle den sacoe p' aden di mi levita.

Esai no a pasá desapercibido pa e desconocido; inquieto, él a coeminsá ta halá bai bini na su lugar. Asina nos a keda ta mirá otro fijamente coe un vista indagadora, di cabez te na pía. Nos ningún di dos, por consiguiente, por a echá otro en cara e recíproco examen, i valor heróico, lo que a aumentá ainda más lo crítico dje situación.

Asina a trascurrí más di un cuarto di hora; di repente e desconocido a puntrá mi coe un tono sumamente cortés.

—"No toemá mi na maloe, señor; bo tin un pistol cerca bo; ¿él ta cargá?"

E trampa aljí tabata demasiado desvergonzada. ¡Si acaso mi a bisá nó! anto lo mi tabata irremisiblemente perdí.

—"¿Bo tin algo contra anto?" mi a puntréle coe altivez, coe propósito firme di vendé, en caso di necesidad, mi vida lo más caro posible.

—"Nada enteramente," él a contestá mi coe un cortesia provocante; "ta solamente den bo propio interés. Den bo moviniéntonan nervioso.............."

—"Bo ta bien político, mi mester confesá esai. ¿Acaso bo ta toemá mi anto pa un muchá koe no sá tratá coe arma di fuego?"

—"No del todo, señor; ma pa cierta circunstancia, no ta di deseá koe e pistol largá su tiroe bai, pa desgracia, den e coupé aki."

El ta continuá.

Naar menschelijke berekening kan de losbranding of de ontwapening zoo lang niet meer uitblijven. Of dan nog ontwapening mogelijk zou zijn? Of de bestaande en mogelijk nieuwe quaesties, die tot een oorlog aanleiding kunnen geven, dan op vreedzame wijze zouden kunnen worden opgelost? Men zal zich herinneren, dat meermalen in de laatste jaren de vraag werd opgeworpen, of niet de tusschen de europeesche natiën rijzende geschillen door minnelijke schikking, door uitspraak van een internationaal scheidsgerecht zouden kunnen worden uit den weg geruimd. Merkwaardig is onder dit opzicht een redevoering, dezer dagen door den katholieken afgevaardigde prins Löwenstein in het beiersche Hoogerhuis gehouden, ter gelegenheid van de discussie over de begrooting van Oorlog. Op het wenschelijke, neen, op het noodzakelijke van zulk een scheidsgerecht wijzende, liet hij zich aldus uit:

„Ontegenzeggelijk is de Paus als scheidsrechter de aangewezen persoon. Immers, de verkiezing van den Paus tot hoofd der Kerk geschiedt met de grootste omzichtigheid, onder de vertrouwbaarste waarborgen. Verder bedenken men, dat 's Pausen hooge positie hem verplicht zijn volle aandacht te wijden aan al wat in de wereld geschiedt, en bovendien vergete men niet, dat de Paus zich het best boven alle partijen kan, ja, moet verheffen, omdat bij ieder conflict een groot getal Katholieken, kinderen der katholieke Kerk, in elke partij betrokken zijn."

Dit laatste alleen reeds acht prins Löwenstein voldoende, om den Paus te bestemmen voor de even moeilijke als grootsche taak van scheidsrechter.

Voor ons Katholieken is het niet aan den geringsten twijfel onderhevig, dat dit de beste, zeggen we liever: de eenige goede oplossing zou wezen, doordrongen als wij zijn van de overtuiging, dat de uitspraak aan geen wijzer hoofd, geen rechtvaardiger, conscientieuzer gemoed, geen trouwer, angstvalliger zorg voor aller belangen zou kunnen worden opgedragen.

En ook voor niet-katholieke mogendheden of machthebbenden kan dunkt ons, voor zooverr zij inderdaad een eerlijke beslechting van een geschil willen en er geen wraakzucht of geheime bedoelingen in het spel zijn daartegen geen ernstige bedenking bestaan, te minder nu, nog niet veel jaren geleden, door den toen zoo machtigen Bismarck een treffend voorbeeld gesteld is. Ofschoon niet naar Canossa gaande, naar het heette, heeft Bismarck den Paus de grootst mogelijke hulde uit menschelijk oogpunt bewezen, door aan hem de beslissing in de netelige quaestie der Carolinen-eilanden te vragen. Daarmede toch proclameerde hij het hoofd der katholike Kerk tot den eenigen streng rechtvaardigen man, den eenigen volkomen vertrouwbaren scheidsrechter in de gansche wereld.

En wil men niet aanstonds den Paus laten beslissen, welnu, men late de eerste uitspraak over aan een internationaal scheidsgerecht, en neme, wanneer een of meer der betrokken partijen zich bij die uitspraak niet mochten neerleggen, in hoogste instantie zijn toevlucht tot den Paus.

NIEUWSBERICHTFN

CURACAO.

Nog zoo kort na het vernemen der tijding van het overlijden van zijn broeder, ontving de H.E.Gestrengen Heer Gouverneur dezer kolonie dd. het droevig bericht van het overlijden zijner hoogbejaarde moeder, die, na de HH. Sacramenten der Stervenden ontvangen te hebben, den 3den Maart ll. in den Heer ontsliep. De betuiging onzer innige deelneming zij Z.H.Ed.Gestr. hierbij aangeboden.

Zondag 25 Maart is de Gouverneur verhinderd bezoeken af te wachten.

De Adjudant van den Gouverneur,
R. W. van Wieringen.

Bij Gouvernements beschikking dd. 15 Maart d. j. No. 161 is de heer Dr. I. J. Señor, op zijn verzoek, met ingang van 1o. April a. s., eervol van zijne functien van verloskundige voor onvermogenden op dit eiland ontheven.

Bij Gouvernements beschikking dd. 16 Maart d. j. No. 163 zijn, met ingang van 1o. April 1894, tot het verleenen van verloskundige hulp aan behoeftige kraamvrouwen op dit eiland aangewezen de geneesheeren, belast met de armenpraktijk; en wel:

a. De geneesheer, belast met de armenpraktijk in het stadsgedeelte beoosten de haven, voor zoover betreft patiënten, woonachtig in dat stadsgedeelte en in het 2e. district: en

b. de geneesheer, belast met de armenpraktijk in het stadsgedeelte bewesten de haven, voor wat aangaat patiënten, wonende in dat stadsgedeelte en in het 3e., 4e. en 5e. district.

Bij Gouvernements beschikking dd. 17 Maart dj. No. 165 is aan den heer J. Evertsz. assistent-loods van de St. Anna-baai alhier, eene verlofsverlenging van drie maanden toegekend.

Bij Gouvernements beschikking dd. 19 Maart dj. No. 170 is aan den heer Mr. E. Opzoomer, lid van het Hof van Justitie in de Kolonie Curaçao, tot herstel van gezondheid, verlof naar Nederland voor den tijd van een jaar verleend.

Bij Gouvernements beschikking dd. 19 Maart d. j. No. 171 is de sergeant-majoor W. Boskaljon tot Conducteur der 2e. klasse (sergeant-majoor), Magazijn-meester, benoemd.

Bij Gouvernements beschikking dd. 21 Maart d. j. No. 174 is aan den maréchaussée der 2e. kl. J. H. Kramers, op zijn verzoek, met ingang van 1o. April 1894, eervol ontslag uit 'slands dienst verleend.

Venezuela heeft zijn nieuw ministerie. Het bestaat uit de volgende Heeren:

General José R. Nuñez — Binnenlandsche Zaken.
Dr. Pedro Ezequil Rojas — Buitenlandsche Zaken.
Dr. Fabricio Conde — Financiën.
Generaal Ramon Guerra — Oorlog en Marine.
Generaal A. Lutowski — Nijverheid.
Dr. Modesto Urbaneja — Openbaar Onderwijs.
David Leon — Openbare Werken.
Generaal José A. Velutini — Secretaris van den President.
Generaal Victor Rodriguez — Gouverneur van het Federale district.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Emanuel de Mariana, Teofilo Aldrey Jimenez, Ignecia de Coster, Olin Sillie, Mateis Coffer, Maria S. Perrera, Ana G. de Luniga, Fernando Tristigueta Sucre, Catalina Romo, Loge Lellancipation, Renita Martinez, Catalina Danchi, Felipe Santiago, Frank Hallerstein, Consul du Mexique, Capt A. Giese bark Albatros, Amelia Beom, José Richuille, Raimundo Danté, Ermiro Celis, Anita, Franco.

NEDERLAND

— De kapt.-luit. t/z. J. J. de Bruijne heeft bevel ontvangen om op 6 Maart a. s. per particuliere gelegenheid naar West-Indië te vertrekken, om aldaar op te treden als commandant van het schroefstoomschip 3e. kl. *Alkmaar*, gestationeerd te Curaçao, en tevens als commandant in de wateren van Curaçao.

— Den 17 Febr. ll. vierde baron Gericke van Herwijnen, de Nederlandsche gezant te Brussel, zijn 80sten verjaardag.

Ter eere van dit feest gaven de Nederlanders te Brussel een diner in het hotel Suède, onder voorzitterschap van den schilder De Haas. Niet alleen baron Gericke en zijne echtgenoote, maar al hun kinderen en klein-kinderen zouden dit feest bijwonen.

Een zilveren bloemenmand zal den jubilaris worden aangeboden, benevens een adres, onderteekend door 400 te Brussel wonende Nederlanders, waarin zij den gezant hun dank betuigen voor hetgeen hij tijdens zijn langdurig verblijf te Brussel voor de Nederlanders heeft gedaan.

Baron Gericke vertegenwoordigt de Nederlandsche regeering te Brussel sedert 1852, behoudens de vijf jaren, gedurende welke hij als minister van buitenlandsche zaken te 's Gravenhage vertoefde. Baron Gericke is de deken van het corps diplomatique te Brussel en geniet te Brussel de algemeene achting. Vandaar dan ook dat de *Indépendance Belge* terecht kan verklaren, dat zij de tolk is van vele Belgen, wanneer zij den gezant met zijn feest gelukwenscht.

BUITENLAND.

Italie.— Kardinaal Parocchi, vicaris van het bisdom Rome, heeft Donderdag-ochtend 15 Feb. in tegenwoordigheid eener groote menigte namens Z. H. den Paus de overdracht der St. Joachimskerk aanvaard, welke door Z. H. de Katholieken der geheele wereld als jubilégeschenk gegeven is.

— Dinsdag 13 Feb. heeft Z. H. Paus Leo XIII in bijzonder gehoor ontvangen: den heer Theodor Kathrein, vice-president der Oostenrijksche Kamer van afgevaardigden; graaf Siemienski Lewiseki, geheimraad van keizer Frans Jozef en lid van het Oostenrijksche Heerenhuis; graaf Amadei, raadsheer aan het ministerie van buitenlandsche zaken te Weenen.

— Het elfde Italiaansche Katholiekencongres heeft 16 Febr. zijne besloten vergaderingen aangevangen. Daarin zijn vooral behandeld de maatschappelijke vraagstukken en de vrijheid van onderwijs.

De aartsbisschop Mgr. Groselli met de bisschoppen van Sinagaglia en Fiesole vormden het eere-presidentschap. Voorzitter was prins Francesco Massimo. 75 bisschoppen en 300 andere personen woonden de vergaderingen bij.

Frankrijk.— De levensgeschiedenis van den bommenwerper in het café *Terminus* wordt als volgt geschetst.

Emile Henry is de tweede zoon van Fortuné Henry, een Communard, die na het herstel der orde te Parijs de wijk nam naar Spanje met zijne vrouw en toenmaals eenig kind, dat evenals hij Fortuné heette. Deze oudere broeder zit op 't oogenblik in de gevangenis te Clairvaux, veroordeeld tot drie jaren hechtenis wegens het opruien tot moord en burgeroorlog op anarchistische vergaderingen (waarop ook Emile meermalen als spreker is opgetreden.

De afdwaling van Fortuné Sr. en zijne beide zonen deed de familie, die van zeer goeden huize is, veel leed. Zijn vader (de grootvader van Emile) is van Mimes, waar de familie Henry zeer gezien was. Een der zoons (dus een oom van den jongen anarchist) was ingenieur, eene dochter redactrice; eene derde dochter trouwde met een halven broêr van den beroemden Gustave Doré; de vierde huwde met markies de C.

De markies is nu overleden, en de markiezin weduwe, die bij afwisseling een kasteel bij Aigues Mortes en een heerenhuis te Passy bewoont, nam den jongen Emile bij zich, in de hoop hem aan zijne verderfelijke omgeving te onttrekken en er iets goeds van te maken. De jongen deed zijne tante in zooverre pleizier, dat hij uitmuntend studeerde, want hij had een helderen kop. Hij bezocht de ingenieurs-school en behaalde reeds op zestienjarigen leeftijd een diploma wis-en natuurkunde. Toevallig had zijn examen vooral over de scheikunde, met name over de samenstelling van ontplofbare stoffen, geloopen, waarin hij bijzonder voldeed.

Doch de appel valt niet ver van den boom. Onder de studenten der polytechnische school brak en opstootje uit, en de aanstoker bleek te zijn de jonge Emile Henry, die dan ook werd weggejaagd. Hij liet zijne tante nu in den steek, ging te Parijs wonen, werd knecht, liep met zijn ouderen broer de anarchistenclubs af, waar hij bommen van zijn maaksel vertoonde, trok naar Engeland als deserteur, om niet in het leger ingelijfd te worden, kwam naar Parijs terug en pleegde in zijn woeligen zin de lage misdaad.

Zijne moeder leeft nog; ze houdt te Brevannes eene herberg. Zij beweert, dat Emile Henry haar zoon niet is, en dat zij er slechts twee heeft: den gevangene van Clairvaux en een 12-jarigen knaap, die pas zijne eerste Communie heeft gedaan. Het geheele dorp beweert echter, dat zij drie kinderen heeft. Men denkt, dat de moeder, uit afschuw van Emile's laffe misdaad, hem als zoon verloochend.

— Emile Henry is, naar men meldt, op eene eigenaardige wijze overgehaald, eenige inlichtingen te geven. Woensdagmorgen den 14 Feb. ontviel Henry, die sedert den vorigen dag niet gerookt had, de verzuchting: "Ik zou wel een lekkere pijp willen rooken! Daar hij den vorigen dag niets anders gegeten had dan het schrale gevangenis voedsel, werd bevolen hem een goed diner en daarna een pijp tabak te geven. De twee inspecteurs, met zijn bewaking belast, aten mee: bouillonsoep, biefstuk, een omelet, dessert, koffie, en cognac fine champagne. Maar het grootste genot was toch een steenen pijp met tabak. Bij de eerste rookwolken, die hij uitblies, zuchtte hij: "Ah, dat doet iemand goed." Daarna den inspecteur Duchatel, die de tabak gebracht had, aanziende, zeide hij: "Jij bent een goeie vent! Ik zou wel wat voor je willen doen." De "goeie vent" maakte van dat oogenblik van verteedering, het resultaat van een goeden maaltijd, gebruik. Wilt ge iets voor mij doen? Geef me dan uw naam op!" — "O neen, dat kan ik niet. Ik zit overal te veel in." "Toch wel, toch wel," zeide de inspecteur. "Dat zou me bij mijn chefs zeer gezien maken: ik zou vooruitkomen.... een gratificatie krijgen"....Na een oogenblik nagedacht te hebben, zeide Henry: "Ik kan mijn naam niet *zeggen*, maar geef uw zakboekje maar eens, dan zal ik hem *schrijven*". En hij schreef: "Emile Henry, den 26en September 1872 in de omstreken van Barcelona uit Fransche ouders geboren." "En uw adres?" "Niet alles tegelijk! Dat zal ik u morgen geven."

Hij heeft het echter noch den volgenden dag, noch later, willen opgeven. Niettemin heeft de politie het toch ontdekt en wel op zeer eigenaardige wijze. Eene zekere Mme Petit, woonachtig in devoorstad Belleville, kwam de commissaris van politie aldaar waarschuwen, dat bij dat, bij een harer buren, die onder den naam van Dubois eene kamer in hetzelfde huis had gehuurd, tijdens zijne afwezigheid was ingebroken. De commissaris begaf zich naar het opgegeven adres en vond de kamer geheel onverhoop gehaald. In eenen hoek bemerkte hij twee vesten en een blauwe kiel, die roode vlekken vertoonden, alsof zij door zekere zuren ingevreten waren. Een flanellen borstrok droeg dezelfde sporen. Eene kleine kachel was gevuld met verbrand papier. In eene lade van de tafel lag een pakje groen ontplofbaar poeder, gelijk aan dat der bom van het hotel *Terminus*; op den grond lagen kogels, stukken tin en andere benoodigheden tot het vervaardigen van bommen. De commissaris dacht onmiddelijk aan Emile Henry; hij zond iemand uit om diens portret te halen, en daarin herkenden de overige bewoners terstond den verdwenen "Dubois" dien zij steeds voor een zeer stil, rustig werkman hadden aangezien. Het is duidelijk, dat eenige partijgenoten van Henry, toen deze gearresteerd was, naar zijn kamer zijn

gegaan om alle compromitteerde papieren te doen verdwijnen. Hieruit blijk opnieuw, dat Henry medeplichtigen heeft gehad.

Op eene vraag van den rechter van instructie, waarom hij juist het café *Terminus* voor zijnen aanslag had genomen, antwoordde Henry: „Ik ben eerst naar eenen grooten schowburg gegaau maar kon daar geen plaats meer krijgen; alles was vol. Toen ben ik langs de cafés der boulevarde gegaan maar vond, dat er niet genoeg volk in was. Toevallig kom ik in de buurt van het station St. Lazare voorbij het café *Terminus* en zie het goed gevuld. Ik ging er binnen en deed den aanslag. Als ik had kunnen ontsnappen, zou ik op den trein naar een der voorsteden zijn gegaan, om mij een alibi te verschaffen."

— In de groote Parijsche bank *La Société Générale* is eergisteren een bom gevonden. Men wilde den angst onder het volk niet vermeerderen en strooide het bericht uit, dat het een bus met zand geweest, het werk van een flauwen grappenmaker.

In waarheid echter was het een der gevaarlijkste bommen, die tot hiertoe gemaakt werden. Zij bevatte een zware lading salpeterzuur, cloraat, acht ontplofbare patronen en vier revolverkogels. In de bom bevindt zich eene metalen buis. De ontleding van den inhoud dier buis moet zeer voorzichtig gedaan worden, zoodat men tot hiertoe niet weet, wat zij bevat. In eene glazen buis bevond zich zoutzuur, 't welk de ontploffing moest veroorzaken. De bom was volgens het wentelstelsel gemaakt (*à renversement*) 't Is waarlijk wonder, dat ze niet ontploft is.

Algemeen heeft men thans de stellige overtuiging, dat de anarchisten niet, zooals men tot hiertoe meende, afzonderlijk handelen, maar dat de aanslagen op voorhand beraamd worden. de stoutmoedigsten ze uitvoeren.

— De Senaat heeft een voorstel aangenomen, strekkende om uit de formule van de eedsaflegging de woorden "voor God" te doen vervallen. De Kamer heeft eene commissie benoemd om op hare beurt het voorstel te overwegen.

De ontkerstening van Frankrijk wordt voortgezet in weerwil van de bommen. Wat zal er nog moeten gebeuren, eer den wetgever de oogen opengaan?

Duitschland. — In den Landdag van Baden, den „liberalen modelstaat," het beloofde land der vrijmetselarij en van den Cultuurkamp, is het weer warm toegegaan. De begrooting van eeredienst werd behandeld, en dat het er spannen zou, was dus te voorzien. De wist ook het publiek, hetwelk de tribunen tot kroppens vulde.

De strijd werd geopend door den president van het Centrum, vrijheer Von Buol, die opzettelijk uit Berlijn was overgekomen, waar hij zich als Rijksdaglid bevond. Hij verdedigde den bekenden voorvechter der Katholieken, pastoor Wacker, tegen de op dezen gerichte aanvallen en bracht ook de toelating der religieuze orden weder te berde.

Pastoor Wacker nam zelf ook het woord en drong erop aan, dat het ministerie van eeredienst voortaan eene welwillender houding jegens de Katholieken zou aannemen, dan tot dusver het geval was. Alle onderdanen in Baden moeten voor de regeering gelijk recht en gelijke vrijheid hebben; de Katholieken behooren niet altijd te worden achtergesteld.

Daar sprong de liberale leider Fieser op en bedreigde den minister dadelijk met de ongenade der liberale partij, als hij het wagen dorst, in de tot dusverre gevolgde houding jegens de „priesterheerschappij" wijzigen te brengen; en de andere liberale voorvechter, Kiefer, was zelfs van oordeel, dat de Badensche regeering altijd van welwillendheid jegens de Katholieken had overgevloeid.

Pastoor Wacker liet zich echter niet afslaan en haalde als staaltje de Oud-Katholieke geestelijken aan, waarvan de inschikkelijken door de regeering met vette postjes bedeeld, de „ultramontanen" in een zwart boek opgeschreven worden.

Staatsminister Stock was eerlijk genoeg, om dat misbruik en de daarbij voorkomende spionnage te veroordeelen, maar minister Elsenlohr scheen het „toezicht" op de geestelijken zeer natuurlijk te vinden en bekende het zonder blikken of blozen. De heer Kiefer vond het volkomen in den haak, dat de gendarme den geestelijke op de hielen volgt.

De afgevaardigden Marbe en Hug verdedigden hun collega Wacker tegen de personaliteiten van Fieser en Keifer, en Hug behandelde de onbehoorlijke bevoorrechting der oud-Katholieken nogmaals op krachtige wijze.

Of het echter veel helpen zal? Neen, zoolang de Katholieke kiezers niet zelven de handen uit de mouw steken en den Badenschen Landdag omzetten. Dit zou hun bij ernstig willen niet moeilijk vallen, want feitelijk hebben zij de meerderheid.

—Men weet, dat de Katholieken in Pruisen maar zelden waardig gekeurd worden om een of ander openbaar ambt te bekleeden. Niemand had echter vermoed, dat de onrechtvaardigheid, waarmeê de Katholieken behandeld worden, zoo groot, zoo algemeen was, als sedert eene polemiek in de dagbladen over dat punt gebleken is.

De *Westfalische Merkur*, het groote Katholiek blad van Munster, bevatte onlangs een opzienbarend artikel, waarin gezegd werd, dat de Katholieken in al de deelen van het bestuur op den achtergrond geschoven werden.

De opperpresident van Westfalen protesteerde tegen deze aantijging en verklaarde, dat de klachten der clericalen geheel ongegrond waren. De Katholieke dagbladen echter stelden onmiddelijk een ernstig onderzoek in en maakten weldra eene statistiek bekend van de posten, door Protestanten en Katholieken in de verschillende besturen bekleed. De uitslag van dat onderzoek sloeg de Katholieken zelf met verstomming. Neen, zulke miskenning had niemand vermoed.

De bevolking van Pruisen is voor meer dan een derde Katholiek. Er zijn negen ministers, alleen Protestanten.

Het is zeker niet bij toeval, dat sedert 50 jaren dat stelsel gevolgd wordt, en men kome niet zeggen, dat men onder de Katholieken geene mannen gevonden heeft, die bekwaam waren om ministerambt waar te nemen, want in de laatste jaren vond men juist de bekwaamste staatslieden tusschen de leden van het Centrum. Dat bewijst, dat men in Pruisen eenvoudig geene Katholieke ministers wil, niettegenstaande de Protestanten gedurig op hunne „verdraagzaamheid" stoffen en de Katholieken als uiterst onverdraagzaam afschetsen.

En 't is niet alleen in het ministerie, dat die uitsluiting gebeurt. De negen onderstaatssecretarissen zijn Protestanten. Op de 20 directeuren zijn 2 Katholieken. En dan de geheimraden! Op 67 dier ambtenaars zijn slechts 11 Katholieken.

Al de gezanten zijn Protestanten.

Die stelselmatige uitsluiting der Katholieken vertoont zich ook nog op een ander gebied, namelijk op dat der kunsten en wetenschappen.

Zooals men weet, bestaat er een prijs Schiller en een prijs Verdun. De eerste wordt toegewezen aan den besten dramatischen schrijver, de tweede voor het beste geschiedkundig werk.

In 't voorbijgaan zij hier gezegd, dat onlangs de jury's, belast met de beoordeeling der werken voor de prijzen ingezonden, den eersten hadden toegewezen aan den dichter Fulda, schrijver van den *Talisman*, en den tweeden aan Sybel, schrijver eener *Geschiedenis van het Duitsche Rijk*, toen de keizer op het laatste oogenblik tusschenkwam en zich tegen de toekenning der prijzen aan die schrijvers verklaarde, iets wat niet weinig ontstemming verwekte en in de pers veel besproken werd.

De Katholieken bleven hiervoor tamelijk onverschillig, omdat zij toch zeker zijn, dat nooit een der hunnen voor die prijzen zal in aanmerking komen.

Het groote werk van Janssen bijvoorbeeld, de *Geschichte des deutschen Volkes*, een standaardwerk, is minstens zoo belangrijk als dat van Sybel. Welnu, wij zijn overtuigd, dat de prijs Verdun nooit aan dat werk zal toegekend worden. Veronderstellen wij een oogenblik, dat het beste gedicht van onzen tijd, de *Dreizehnlinden*, van Weber, een dramatisch gedicht geweest ware in in plaatst van een episch, denkt ge dat het ooit had kunnen aanspraak maken op den prijs Schiller? Och kom! Janssen en Weber zijn immers Katholieken.

Overal hetzelfde stelsel. Alles voor anderen, niets voor Katholieken. Leve de verdraagzaamheid!

— Het is thans vastgesteld, dat de keizer zijnen oud-kanselier een tegenbezoek zal brengen. Dit zal plaats hebben op Maandag a. s. De keizer komt des namiddags met een extratrein uit Berlijn te Friedrichsruhe en vertrekt des avonds weer.

Engeland. — Gisterennamiddag 16 Februari hoorde een parkwachter te Greenwich een zware ontploffing. Bij de sterrewacht vond hij een man liggen, die tengevolge van de ontploffing afgrijselijk verminkt was. De man leefde nog maar stierf een half uur later, na eerst nog gezegd te hebben: „Breng mij naar huis." Naast hem lagen stukken van een flesch; in een zijner zakken vond men een kaartje met het woord „Bourbon." De man scheen een buitenlander te zijn; men veronderstelt, dat hij gevallen is, en de flesch met de ontplofbare stof, die hij bij zich had, daardoor brak. Mogelijk gold het hier een aanslag op de sterrewacht.

— De persoon, die te Greenwich gedood is, is een Fransch anarchist, Martial Bourdin genaamd. Hij woonde met zijn broerder in Fitchfieldstreet te Londen, waar beiden het beroep van kleermaker uitoefenden. Hij schijnt eenige dagen te Parijs te zijn geweest tot het beramen van den aanslag van Henry. Over een boomstronk gestruikeld, is hij door zijne eigen ontploffingsmiddelen verscheurd. In den zak van den gedooden persoon heeft de politie formules in het Latijn gevonden ter bereiding van zeer vernielende ontplofbare stoffen.

Andere papieren bewijzen, dat Bourdin in betrekking stond met buitenlandsche anarchisten te Londen. Hij had een portemonnaie bij zich, waarin 13 pond sterling aan goud was. Bourdin was voor 6 jaar te Londen gekomen, toen hij 16 jaar oud was.

De regeerings-inspecteur van ontplofbare stoffen kan reeds verklaren, dat het fleschje, dat B. bij zich had, dezelfde stof moet bevat hebben, als die Vaillant en de anarchisten te Barcelona hebben gebruikt

— Te Londen zijn teekeningen gestolen van de machine der contretorpedoboot *Hawk*, eene nieuwe vinding, die als model zou dienen voor den aanbouw van eene geheele reeks dier verschrikkelijke oorlogsvaartuigen. Waarschijnlijk zijn de stukken aan eene vreemde mogendheid opgezonden.

— In Engeland bestaat thans groote ontevredenheid tegen den minister van binnenlandsche zaken, den heer Asquith, die het evenals onze minister Tak van Poortvliet erg liberaal schijnt te vinnen, de socialistische, anarchistische en andere revolutionnaire raddraaiers voort te laten gaan met hunne ophitsingen van het volk, zoolang er slechts geen misdaden metterdaad gebeuren. Elken dag trekken thans troepen anarchisten door Londen, die door den muiter Williams o. a. werden aangespoord om den rijken hertog van Westminster aan een lantaarnpaal op te hangen.

De politie liet dat, op hooger bevel natuurlijk, stil begaan. Gisteren werd den minister in het Lagerhuis zijn nietsdoen verweten, maar de heer Asquith zeide, dat de openbare orde tot dusverre niet verstoord was, en er dus geen réden was om op te treden.

De minister wil zeker wachten, tot de opruiers duizenden en duizenden in vuur hebben gezet, en de bommen beginnen te vliegen. Hebben de aanslagen van Ravachol, Vaillant en Henry hem dan niet geleerd? De *Kölnische Zeitung*, een blad van zeker niet verdacht liberalisme, Henry 's misdaad besprekende, zegt ook, dat de eigenlijke schuld aan de ophitsers in woord en geschrift ligt, en dat, wil men de kwaal genezen, men beginnen moet met de oorzaak weg te nemen.

Rusland. — Te Warschau zijn verscheidene Katholieke priesters gevangen genomen, onder beschuldiging dat zij propaganda maakten voor de bevrijding van Polen. In het seminarie te Kiece is de bibliotheek in beslag genomen, zoo gezegd omdat er zich oproerige geschriften in bevonden. De bezittingen van den bisschop, Mgr. Kulinsky, zijn met beslag belegd. Alle redacteurs van het Poolsche blad *Glos* zijn in hechtenis gevoerd, onder betichting dat zij tot nihilistische genootschappen zouden behooren.

Afrika. — De Volksraad van den Oranje-Vrijstaat heeft het regeeringstel tot invoering van leerplicht met 30 tegen 24 stemmen verworpen.

— De middelbare meisjesschool te Pretoria is thans gesplitst in een Hollandsche en Engelsche afdeeling. Tot directrice der geheele inrichting is benoemd mej. A. Lorentz: mej. E. M. Smith de Engelsche afdeeling besturen. Verder zijn als onderwijzeressen aan de inrichting verbonden mevr. Lamaison, mevr. Van Exter Kemna en de dames Dean, Murray en Oosterbroek.

VERSCHEIDENHEDEN

Een der parijsche correspondenten van de *Ind. belge* constateert met statistische cijfers het schrikbarend toenemen der echtscheidingen in Frankrijk en voegt er dan de voor een liberalen correspondent van een maçonniek blad zeker dubbel karakteristieke opmerking bij: „Wat eraan te doen? Men zucht in stilte, doch waagt niet het geneesmiddel voor te stellen. Het gaat met de echtscheiding als met het algemeen stemrecht: als men het heeft, moet men het houden. Alle verzet is vergeefs. Men moet van te voren bezinnen; later moet men zich in zijn lot schikken."

Na de Kerstdagen heeft te Boulogne een grootsche plechtigheid plaats gehad. Den 28 December 1793 sleurden de revolutionnairen het wondervolle beeld der H. Maagd, de patronesse der stad, uit de raadzaal van het gewestelijk regeeringsgebouw, waar het bewaard werd, zetten het een phrygische muts op het hoofd en sleepten het, aan een strop om den hals, spuwend en vloekend, naar een der pleinen, waar het verbrand werd.

Precies een eeuw later had nu een groote boetedoening in de nieuwe basiliek van O. L. Vrouw plaats, onder leiding van mgr. Williez, bisschop van Atrecht. Des avonds werd een plechtige ommegang gedaan met het schrijn, waarin een der handen van het indertijd verbande miraculeuzebeeld bewaard wordt, Die hand was door een franschen officier afgehouwen en wordt in het nieuwe kathedraal bewaard *Manus enim mea auxiliabitur:* Mijne hand toch zal u beschermen, zegt de H. Schrift.

Te Kleef is overleden dr. Justus Carl Hasskarl, in den ouderdom van 82 jaren. Hij was de man, die in 1854 de kinaplant van Peru nar Java overbracht en de stichter werd van de kinacultuur in onze oost indische bezittingen. Hasskarl's groote verdiensten werden indertijd erkend door zijn benoeming tot ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw en door een jaargeld, hem door de nederlandsche Regeering toegekend. Ook de Regeering van zijn Vaderland schonk hem een onderscheiding, namelijk de Pruisische Kroonorde.

Prins Bismarck, die een hartstochtelijk liefhebber van het damspel is, heeft ongetwijfeld op dit oogenblik het kostbaarste spel van dat soort, dat men op de wereld vindt. De vierkanten op het dambord zijn gemaakt van goud en zilver, om respectievelijk de donkere en de lichtere vierkanten voor te stellen. De damschijven zijn vervaardigd van dezelfde metalen, waarbij dan evenwel in

het midden van elke zilveren schijf een diamant is gezet, terwijl in het midden van iedere gouden schijf een prachtige robijn fonkelt. Het geheel vertegenwoordigt, natuurlijk, de waarde van ettelijke duizenden gulden.

Het jongste ongeluk op den Gros-Glockner geeft de *Neue Freie Presse* aanleiding, op te komen tegen „ontaarding der alpensport", die volgens het weener blad in hoofdzaak te wijten is aan de mededeelingen in de toeristenbladen over bijzonder gewaagde beklimmingen. Als voorbeeld van die artikelen haalt het blad een verhaal van zekeren dr Lammer aan, die vertelt hoe hij, geen enkel gevaar vermijdende, al ware dit mogelijk, bij nacht, alleen, den tot dien tijd voor onbeklimbaar gehouden Gross-venediger besteeg. Dit verhaal is eenvoudig een verheerlijking van de mode om roekeloos het leven te wagen. O. a. beschrijft dr Lammer, hoe hij een met sneeuw bedekte kloof overkroop, op de knieën voortschuivende, het bovenlijf horizontaal, alle zenuwen op het sterkst gespannen. „En toen plotseling een mijner knieën wegzakte," zegt hij, „zonder dat ik wist of het graf zich onder mij opende, greep mij een huivering aan alsof mij een spiraaldraad door het ruggemerg getrokken werd". Aan het slot van deze beschrijving merkt hij op, dat hij zonder moeite de kloof had kunnen vermijden.

De verloofde van dr Cohn is op het hooren van het ongeluk van schrik gestorven. Zij leed aan een hartkwaal.

Op den 3en. Maart 1894 overleed te Hilversum in den ouderdom van bijna 84 jaren, gestrekt door de H.H. Sacramenten der stervenden Mevrouw **Maria Elize Moormann** Wed. van den Heer **James Barge**, geliefde Moeder van

Mr. HARRY BARGE.

LAS ONCE DE LA MAÑANA

SUPONTE que eres un hombre pobre, como será lo más probable, pues la mayor parte de nosotros somos pobres y nos vemos obligados á trabajar para ganarnos la subsistencia. Supónte que no tienes probabilidades de nada mejor, é imagínate la escena siguiente. Estás tomando tu modesto desayuno una mañana, y ese desayuno no es ni muy nutritivo ni muy abundante; pero tú le sacas el mejor partido charlando y riendo con tu mujer y tus hijos, — cuando, de repente se te presenta el cartero con una carta. Es de un abogado, y su membrete vá estampado en el sobre; rasgas éste y, entonces lées la carta con los ojos abiertos, y temblándote las manos; en la carta te informan de que has heredado una fortuna de un pariente lejano que se halla en país extranjero, hombre á quien nunca habías visto, ni del cual habías oído hablar. Qué asombro. Qué noticia tan agradable. Recibes la carta el 18 de Agosto á las siete de la mañana, y ya no te se olviba jamás ese día, ni esa hora; jamás, por mucho que vivas, como yo realmente deseo que te suceda.

Pues bien, Manuel García no olvidará nunca la hora de las once de la mañana de cierto día de Marzo de 1893. Era marino, y se hallaba en los Docks de Cartagena ayudando á descargar el buque á que pertenecía, cuando, de repente se vió atacado de frío, acompañado de palpitaciones en el corazón. Al frío sucedió un violento dolor de cabeza; la lengua se le puso tan seca como un jarro vacío puesto al sol. Estaba ya cerca la hora de tomar un tente en pie, y había él estado pensando en ella con gozo, pero ya todo deseo de tomar alimento se le fué como huye el pájaro á quien asustan. No pudo tomar nada, y solo el pensar en comer le era ya repulsivo. Hacia la tarde apareció ya la fiebre, sudó un poco, y se sintió ligeramente mejor, pero no bien, y muy lejos de estarlo.

Aquella noche se fué á la cama sin esperanzas de poder descansar, y sus temores se realizaron; después de una modorra inquieta se levantó á la mañana siguiente, y se sintió débil, lánguido y abatido.

Al día siguiente, á las once de la mañana, el frío y la fiebre volvieron á aparecer, y al cabo de una hora se hallaba ardiendo de calentura; á ésta siguió el dolor de cabeza. Era horrible, dice; casi le volvía loco. Comprendió que debía ponerle un remedio desde luego, y consultó á un médico jóven, quien le dijo que debía frotarse el estómago fuertemente, con la mano; lo hizo y, cosa curiosa, obtuvo algún alivio con ello. Pero esto es lo único que se pudo decir. Después de esto, naturalmente, siguió el tomar la quinina, medicamento que en determinados casos es muchas veces eficaz y útil, pero que á la larga es malo como lo saben cuantos han adquirido la costumbre de tomar quinina. En su caso Manuel García nos dice que le produjo hinchazón en los pies; pero no fué la quinina, sino algo peor, lo que se la causaba. En un momento voy á decirte lo que era.

En la carta en que él describe todo esto, fechada en Cartagena el 7 de Abril de 1893, dice: "Catorce días había estado viviendo en tan miserable estado, casi sin comer, y trabajando por la mañana con una completa excitación de nervios, sintiéndome tan débil que á cada momento me sentía desfallecer. A pesar de estar dotado por la naturaleza de una constitución robusta, comprendía que ésta se iba destruyendo. Ninguna medicina parecía bastar á hacer desaparecer aquellos ataques de frío y fiebre, cuando, por fin oí hablar del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y lo probé inducido á ello por haber leído y oído su eficacia en conseguirlo en otras personas, después que todo tratamiento les había sido ineficaz.

"Con gran sorpresa y gozo mío los ataques disminuyeron así en frecuencia como en intensidad, tanto que á los ocho días habían cesado por completo, y recobré fácilmente el apetito, la fuerza, y mi fácil y restaurador sueño. Mis amigos me habían recomendado muchos remedios, pero sólo el Jarabe me fué eficaz. Pueden Vds. recomendarlo; en mi nombre, á todos aquellos que sufran lo que yo sufrí. Ahora voy á bordo del buque en muy buena salud, y doy á Vds. las gracias por haberme sugerido el remedio que me ha curado.—Firmado, Manuel García."

La sangre de Manuel García estaba llena de ácido venenoso proveniente de la torpeza del estómago y del hígado — indigestión y dispepsia— y en este estado la exposición al calor del sol, probablemente junto con el demasiado ejercicio, produjeron la fiebre periódica, y los pies se le hincharon á causa de la acumulación de agua, dando á conocer la inactividad de los riñones y la hidropesía. El Jarabe de la Madre Seigel expedió el veneno y corrigió la digestión, necesariamente se siguió á esto restablecimiento.

No, hasta tanto que no emprenda el último viaje de la vida. 1

Paul F. G. CURIEL

biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

Curaçao, 13 Juni 1893.

IMPRENTA DE LA VIUDA DE L. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO.